

Arrest

**nr. 67 049 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 houdende beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2011 met refertenummer 8145.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

OP 15 april 2009 heeft verzoeker een visum gezinshereniging aangevraagd bij de Belgische ambassade te Ankara, Turkije.

Dit visum werd toegekend op 29 juni 2009.

Op 7 april 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 27 januari 2011 werd er een negatief samenwoonstverslag opgesteld door de politie van Antwerpen. Verzoeker was niet meer aan te treffen op het gezamenlijke adres en zou in Gent verblijven. Dit gegeven werd bevestigd door de Gentse politie op 5 mei 2011.

Op 27 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, welke aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 15 juni 2011. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEEINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K.M.(...) geboren te E., op 01.07.1976 en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten

Uit het onderzoek samenwoonst dd 27.01.2011 uitgevoerd door de politie van Antwerpen blijkt dat betrokkene niet meer aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Hij zou verblijven in Gent.

Het verslag van de politie van Gent dd. 05.05.2011 bevestigt dit:

Ik begaf mij meermaals naar de woning in de (...) te 9000 Gent, doch kon er betrokkene niet aantreffen.

Ik vernam van de familie van M. dat hij veel op café zit maar dat hij alleen woonachtig is bij de rest van de familie Ka. in de (...). Zijn partner K.C.- volgens PORTAL naamswijziging van Y. naar K. op 14/08/1995- woont volgens de familie nog steeds te Antwerpen in de (...). Het koppel is uit elkaar. K.M. kwam op 04/05/2011 naar ons loket om het bovenvermelde te bevestigen”

Hieruit blijkt dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel tussen beide.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat verzoeker niet meer zou samenwonen met zijn partner.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker en zijn partner niet meer zouden samenwonen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is.

Dat immers verzoekers partner volledig eenzijdig heeft beslist het samenwonen stop te zetten.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze redenen waarom verzoeker en zijn partner niet meer zouden samenwonen.

Dat ook verzoeker diende te worden gehoord naar de redenen waarom zij niet meer samenwonen.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker (nogmaals) uit te nodigen voor een verhoor.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat er geen gezinscel meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er geen gezinscel meer bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verweerder verwijst hierbij naar het samenwoonstverslag van 27 januari 2011 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer op hetzelfde adres gevestigd zijn en naar het verslag van de politie van Gent van 5 mei 2011 waarin deze vaststelling wordt bevestigd.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoeker meent dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Alzo meent verzoeker dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan een manifeste beoordelingsfout.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering valt *in casu* samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging van verzoeker.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet waar deze aanduiden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker voert tevens een schending aan van de motiveringsplicht waarbij hij doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 april 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, als familielid van een burger van de Unie, namelijk in functie van zijn huwelijk met mevr. K.C. (...).

Verzoeker betwist geenszins in zijn verzoekschrift dat hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen in functie van zijn huwelijk met zijn Belgische echtgenote. Bovendien betwist verzoeker in de uiteenzetting van zijn verzoekschrift geenszins de vaststelling van verweerder dat er geen gezamenlijke vestiging meer was. Zoals ook aangegeven is in de bestreden beslissing en ook terug te vinden is in de stukken van het administratief dossier, is verzoeker op 4 mei 2011 naar het loket gekomen waar hij bevestigd heeft dat hij niet meer met zijn echtgenote samenwoont en dat ze uit elkaar zijn. Deze vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestond tussen verzoeker en zijn echtgenote volstond om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoeker stelt dat hij ter goeder trouw is aangezien zijn partner volledig eenzijdig heeft beslist om het samenwonen stop te zetten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen gezinscel meer is. Immers hangt het bestaan van een relatie af van de wil van twee partijen en uit de gegevens van het dossier, noch de gegevens die verzoeker aanvoert, kan enigszins worden afgeleid dat er een intentie bestaat in hoofde van zijn echtgenote om de verstoorde relatie weer te herstellen in die zin dat er wel sprake zou zijn van een relatie of gezinscel.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). *In casu* vloeit de bestreden beslissing voort uit artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de

vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de politie van Gent meermaals bij verzoeker langs is geweest doch dat verzoeker niet aan te treffen was. Zijn familie die wel aanwezig was, bevestigde de vaststelling van de politie van Antwerpen. Uiteindelijk heeft verzoeker zich zelf aangeboden bij de politie van Gent en heeft hij daar de kans gekregen om zijn argumenten naar voren te brengen. Verzoeker bevestigde enkel dat er geen samenwoning meer was en dat hij en zijn partner uit elkaar zijn. Niettegenstaande verzoeker de kans had om bijkomende argumenten aan te brengen, heeft hij nagelaten zulks te doen. Tevens dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift nalaat uiteen te zetten welke gegevens hij nog aan het bestuur zou hebben meegedeeld, zodat hij ook niet aantoonde welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel. Nu uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de kans heeft gekregen om zijn argumenten uiteen te zetten, maakt hij niet aannemelijk dat zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting concludeert de Raad dat de verwerende partij binnen haar wettelijke bevoegdheid is gebleven en bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar oordeel is gekomen.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel worden aannemelijk gemaakt.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU